

CAP

VERMELL

Nº 66

Capdepera-Cala Rajada

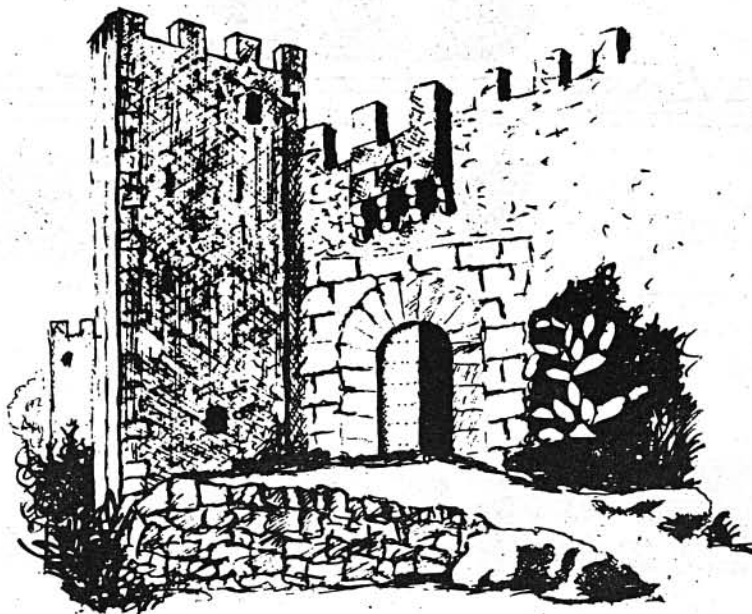
Juny 1986

L'ESCOLAR A TERCERA

portalet

JUNY DE FUTBOL... I ELECCIONS

Curiós pugilat el que han mantingut, aquest mes de juny, futbol i política. Ha resultat interessant veure com els distints partits adaptaven l'horari dels actes propagandístics per tal de no coincidir amb el dels altres partits, els futbolístics. O com alguns instal·laven pantalles gegantines per poder veure al futbol al temps que sopaven i feien proselitisme. Un espectacle al que no sempre tenim ocasió d'assistir i que no ha tengut desperdici.

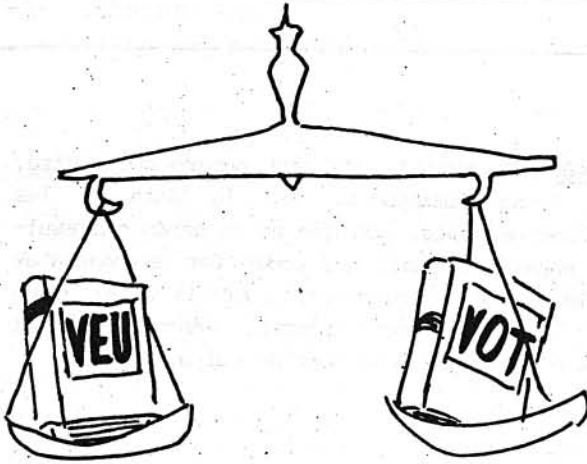
El que pensam, però, de política i eleccions, ja va quedar plasmat en el Portalet del mes passat, i el que ara volem és parlar de futbol. Sí, de futbol. D'aquest futbol que en el nostre poble, aquest mes de juny, ha esdevingut doble actualitat. Si no bastava el Campionat del Món, l'ascens a Tercera Divisió de l'Escolar ha estat la guinda del pastís. Ja tenim l'equip a Tercera. I ara, què?

Diríem que ara, en primer lloc i sobretot, coneixement. Coneixement per a no perdre el sentit de la mesura, la perspectiva de la realitat. Coneixement per a relativitzar el tema futbolístic, deixant-lo en el plànol lúdic que li correspon. Coneixement per a rectificar errors, millorar relacions, superar agravis. Coneixement, en definitiva, per posar l'esport al servei de l'home i del poble, i no al revés.

No ens pareix excessiva aquesta cridada a la reflexió, tota vegada que són ja massa els exemples en que la manca d'austeritat, l'excés de triunfalisme, han significat un cop insuperable per al futbol de molts de pobles de Mallorca. No cal anomenar ningú, el rosari és llarg, i qui vulgui prendre llum té on fer-ho. Es tracta, doncs, de tenir la serenitat suficient com per no caure en els mateixos errors en que han caigut tants d'altres.

En tot cas, ens alegrem de l'ascens de l'equip del poble. Pensam que si això ha de significar una major projecció per als al·lots del poble que juguen a futbol, pot resultar ben positiu. Si hagués de significar tancar les portes als jugadors locals, hauríem de lamentar aquesta passa que s'acaba de donar. En la mà dels responsables del Club està l'aconseguir que aquest escaló que acabam de pujar no signifiqui acostar-nos al precipici.

Enhorabona a tots els que han fet possible l'ascens de l'Escolar. Que l'any que ve poguem tornar a felicitar-los. Serà senyal que han mantingut la categoria. I si ens hem de tornar a veure a Preferent, que sigui amb dignitat i amb el cap ben alt. Després de tot, la Tercera Divisió no ho és tot en aquest món.

En aquesta secció de VEU I VOT que encetàrem el mes passat, continuam insistint sobre l'assumpte de les places de Capdepera. Recordau les preguntes que fèiem? Són aquestes:

- ¿CREU NECESSARI DESTINAR UNA DE LES PLACES DE CAPDEPERA A LA FUNCIÓ QUE LI HAURIA D'ESSER PRÒPIA, PEATONITZANT-LA I AJARDINAT-LA?

- ¿QUINA CREU QUE ÉS LA MÉS INDICADA?

- DE CARA A UNA FUTURA GRAN PLAÇA DEL POBLE, ¿QUIN LLOC CREU EL MÉS ADIENT PER A LA SEVA UBICACIÓ?

MARIA TOUS BONNIN, pastissera

1.- Sí, perquè un vellet que vulgui anar a seure no té on anar i les mares per treure els seus fills petits, tampoc. Crec que és necessari per tenir un poc de tranquil.litat i pau.

2.- La Plaça de l'Orient és el millor lloc.

3.- En el centre del poble. L'obra aquesta que està buida, en el carrer de Ciutat, juntament en la casa d'en Balaguer seria lo seu.

TONI VAQUER, banca

1.- Trob que és molt necessari. Si bé és cert que necessitam aparcaments, també necessitam una plaça amb jardins i bancs per seure i que la gent s'hi pugui passejar.

2.- De moment la que seria més bona d'arreglar seria la de la Constitució ja que no causaria problemes de tràfic. La de l'Orient tendria més inconvenients per tancar-la al tràfic, però així i tot crec que és el lloc ideal.

3.- El solar de Ca'n Gabriel podria quedar molt bé com a plaça, i si es pogués arribar a un acord amb la casa de Ca'n Balaguer, no per esbucarla sinó per deixar-la com a residència, o museu, o altres fins, crec que es podria aconseguir un conjunt precios. Una altra solució podria esser fer aparcaments davall la plaça de l'Orient.

MARGALIDA MOREY, modista

1.- Pens que posar-ho en dubte és una tonteria perquè és de primera necessitat.

2.- Tal vegada la més adequada sigui l'Orient, però té dificultats per a tancar-la al tràfic.

3.- S'ha de cercar un lloc adient i no és gens bo de fer dir aquí o allà. De moment, tal vegada el solar de Ca'n Gabriel no estaria malament.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot

Mari-Germa Melis

Joana Colom

Maria Vives

Pep Terrassa

Llucià Sirer

Mª Antònia Nadal

Jaume Fuster

Coloma Mayol

Manuel López

Bàrbara Flaquer

Ani Muñoz

Antoni Riutort

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL
BALEAR

Capdepera-Cala Rajada

JUNY 1986

Carrer d'Es Port, 43

Capdepera

Depòsit Legal: P.M. 497/80

Imprimeix:

APÓSTOL Y CIVILIZADOR, Petra.

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

OBRES L'asfalt d'alguns carrers de Vila Roja s'ha hagut de tornar aixecar i asfaltar de bell nou. I és que la primera "passada" havia quedat feta un desastre. En tot cas, com que l'Ajuntament encara no havia rebut les obres, pareix que és l'empresa que les duu a terme qui se càrrec de les despeses.

MOLÍ Amb motiu de la festa de Sant Isidre, els nostres pagesos aprofitaren per inaugurar el nou molí que han instal·lat a la carretera de Sa Mesquida. En Toni Lliteres, de Son Vadó, en serà l'encarregat. Que puguin moldre molts d'anys!

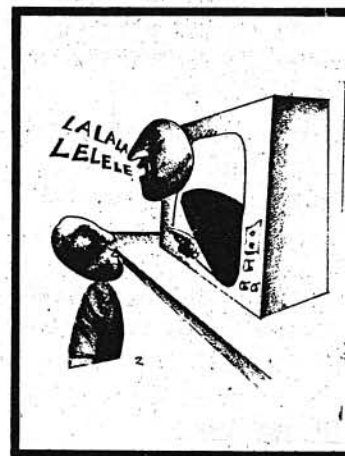
N'ALADERN Per als qui no l'haviem vista des de l'estiu de l'any passat, ha resultat una agradable sorpresa tornar a la petita platja de N'Aladern. Llevades les roques que hi havia just enmig, ha quedat d'allò millor i pot servir per a descongestionar altres platges més concorregudes. Bona feina.

RESIDÈNCIA Presentat que fou l'informe del Grup d'Acció Social sobre la residència de la gent gran, no n'hem sentit parlar més. Esperam que aquest silenci no signifiqui que l'assumpte ha quedat mort, aparcat, arxivat, oblidat, etc., ans el contrari, desitjam veure iniciatives urgents per a resoldre un tema tan punyent.

JORNADES Els dies 27 i 28 de maig es celebraren en el camp de futbol, unes jornades esportives escolars, amb participació de més de cinc-cents nins dels dos centres d'EGB. A part del més o manco alt nivell esportiu, és reconfortable comprovar l'alt esperit de participació i la capacitat de treball i organització que els responsables demostraren. Molt bé.

ESPLAI Per als mesos d'estiu, l'Ajuntament ha creat un servei d'animació socio-cultural, al front del qual estaran Ani Muñoz i Xisco Campins. La tasca primordial anirà encaminada a omplir l'oci, propi de les vacances, dels nins i joves del poble, mitjançant activitats culturals i d'esplai. La iniciativa pot resultar interessant. Veurem.

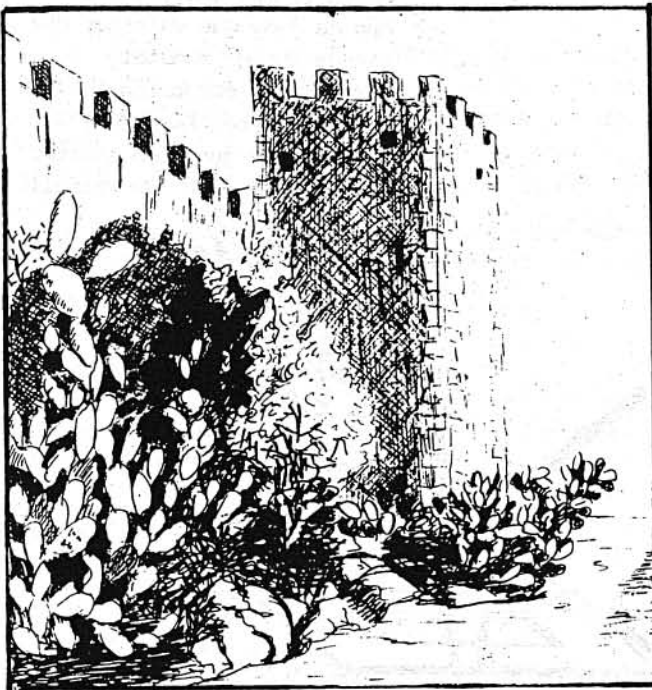
CAMPANYA La sortida d'aquest número coincidirà, aproximadament, amb la data de les eleccions generals. Com que no en sabem el resultat, encara, lo únic que podem fer és constatar la tebiesa de la campanya, a nivell local. Pocs actes i escassa concurrència. Sens dubte, el futbol n'ha tengut bona part de culpa.

HIT PARADE La ZDF, segon canal de la televisió alemanya, té un programa de gran èxit que consisteix en l'habitual plafó de popularitat musical. Cada any, aquest programa, es clou amb l'actuació dels vuit artistes classificats en els primers llocs, i la gravació es sol fer a la mateixa Alemanya, com és lògic. Però enguany, no, enguany per primera vegada han volgut sortir de ca seva i han triat per fer-ho, Sa Font de Sa Cala. Amb tal motiu, el títol d'aquesta edició del programa durà el títol de "Hit Parade ZDF en Mallorca-Cala Rajada", i seran milions els alemanys que el podran veure, amb la gran promoció que això suposa. És gravarà a la mateixa platja els dies 10, 11 i 12 de juliol i, comptant que els trasllat de material de Barcelona a Palma és per compte del Consell Insular, que els passatges d'avió els paga una companyia xarter, i que l'allotjament el pagaria la Federació d'Associacions de Capdepera (hotelers, comerciants, veïnats, Etc.), a la ZDF encara li suposarà unes despeses pròximes als deu milions de pessetes. Sense papanatisme de cap mena, trobam que s'ha de valorar amb tota consideració aquest acontejament, puix que d'un acontejament es tracta.

LLUM Ens queixàvem, fa uns mesos, de la manca de llum del rellotge de l'església de Capdepera, amb la qual cosa els vespres no podíem mirar quina hora era. Ara ja n'hi ha de llum, i esperam que n'hi hagi bona estona. Gràcies.

CASTELL Les festes del III Aniversari de la recuperació del Castell culminaren el dia 8, i no el dia 15 com en principi estava previst. Pareix que se canvià la data per cosa del futbol i, tanmateix, se va coincidir amb el darrer partit de l'Escolar. De totes maneres, molta va esser la gent que es concentrà en el recinte, on actuaren la Banda de Música i les agrupacions "Castell de Capdepera" i "Aires Gabel·lins". Pensam que va anar bastant bé, en general, salvant les ficades de pota d'algun membre del Patronat que pareix disposat a no aprendre'n i que, damunt, vol donar lliçons. I és que n'hi ha que a lo únic que ajudes és... a caure.

FOC El passat dia 9, devers les 9 del matí, es calà foc el pis del carrer Sant Pere, habitat pel matrimoni que formen Gregorio Fero i Maria Flaquer "Moma", i els seus tres fills. En el moment de produir-se l'accident, les causes del qual es desconeixen, l'home ja havia sortit a treballar, mentre que la dona i els infants encara dormien. Amb la intervenció dels veïnats i bombers d'Artà i Manacor, es controlà l'incendi, evitant que passàs a les cases veïnes. El pis del matrimoni Fero va quedar pràcticament destruït.

PROPOSTA Malgrat la falta de concurrència, un dels actes més atractius i més justificats de les anomenades festes del Castell va ser la conferència de D. Gabriel Alomar. Pensam que els pocs que ens hi trobarem, fruïrem del verb fàcil i reudit de l'arquitecte Alomar. I, sobretot, ens il·lusionàrem amb la seva proposta, que feim nostra i que esperam que no caigui en l'oblit, d'organitzar en el Castell un acte de germanor entre Mallorca i Menorca, i més concretament, entre Ciutadella i Capdepera. Ens pareix una iniciativa meravellosa que esperam veure realitzada. L'Ajuntament és qui té la paraula.

ARQUITECTE El dia 3, en el saló de sessions de l'Ajuntament, amb assistència del Batle i la majoria de regidors, representants d'associacions de veïnats, i poca cosa més, l'arquitecte Noguero del Río va explicar la idea de la que és autor i que va guanyar el concurs convocat per a l'ordenació de la Plaça dels Pins de Cala Rajada. Segons el que ens va dir el senyor Noguero, el que pretén la seva idea és conservar al màxim les característiques actuals de la plaça i que els elements que s'hi introdueixin siguin per a millorar el que hi ha i donar-li vida. Pensa el seu autor que el projecte podria realitzar-se amb menys de la mitad dels setanta milions prevists. El batle va intentar encetar un diàleg però ningú no va anar de res. Per acabar, es va fer entrega al senyor Noguero del premi de quatre-centes mil pessetes que li ha correspost.

CREU ROJA La Delegació de Creu Roja a Capdepera convoca tres places per a complir el servei militar voluntari en el destacament de Capdepera, per a la 3ª lleva de 1986. Els requisits indispensables per accedir a les places, són, entre d'altres:

- 1.- Haver nascut entre els mesos de setembre a desembre de 1968.
- 2.- Estar en possessió del Carnet de Socorrista expedit per Creu Roja Espanyola, o en disposició d'obtenir-lo mitjançant els curssets que a tal efecta organitza la Institució.
- 3.- Certificat d'Estudis Primaris o Graduat Escolar.
- 4.- Tenir el carnet de conduir o estar en disposició d'obtenir-lo en complir els 18 anys.
- 5.- Consentiment patern.

Per a més informació, dirigiu-vos a la Delegació de Creu Roja de l'autovia Juan Carlos I, s/n.

Per què?

- PER QUÈ al carrer de Son Magdalè li diuen Alfareríia?
- PER QUÈ digueren missa en el Castell, amb motiu de les festes de l'aniversari?
- PER QUÈ estan aturades les obres de la pista polideportiva d'"Es Figueral"?
- PER QUÈ s'està demorant tant la solució al tema de la residència de la Tercera Edat?

DURANT EL MES DE MAIG...

Han nascut:

- Saray Ortiz Gabino,
de Alonso i M^a del Carmen.
- Josep Antoni Flaquer Bonet,
de Bartomeu i Antònia.
- Teresa Contreras Hein,
de José Ramón i Brigitte.
- Pau Vives Morey,
de Francesc i Francisca.
- Domingo Jerónimo,
de Alonso i Margalida.

Han Mort

- Francisca Falquer Font.
- Juan Gili Sirer.
- Mateu Tous Morey.

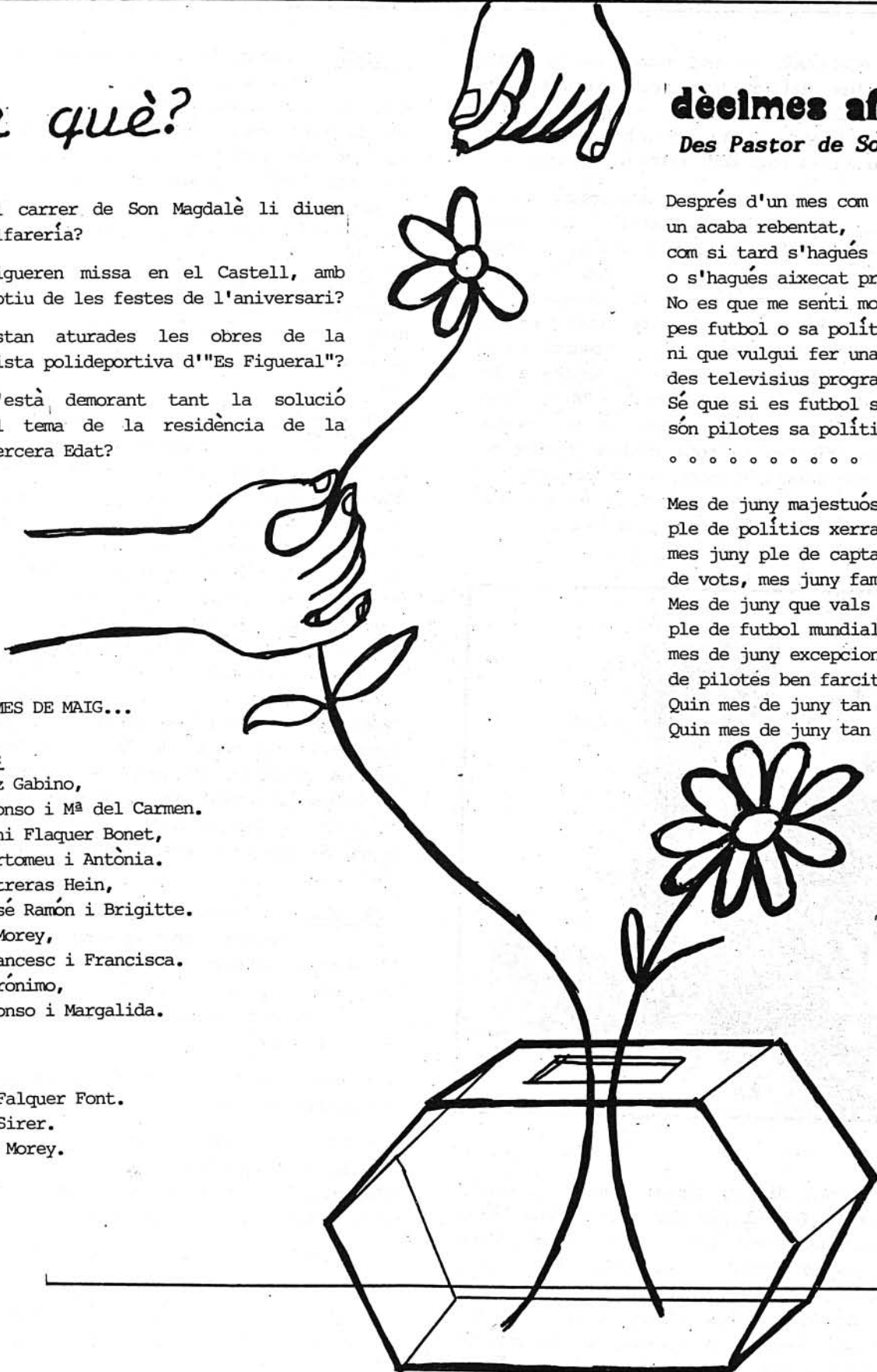
dèclimes afuades

Des Pastor de Son Perdiu

Després d'un mes com aquest
un acaba rebentat,
com si tard s'hagués colgat
o s'hagués aixecat prest.
No es que me senti molest
pes futbol o sa política
ni que vulgui fer una crítica
des televisius programes.
Sé que si es futbol són comes,
són pilotes sa política.

o o o o o o o o o o

Mes de juny majestuós
ple de polítics xerraires,
mes juny ple de captaires
de vots, mes juny famós.
Mes de juny que vals per dos
ple de futbol mundial,
mes de juny excepcional
de pilotés ben farcit.
Quin mes de juny tan polit!
Quin mes de juny tan pardal!

LA PROBLEMÀTICA DE L'AIGUA DINS EL MUNICIPI DE CAPDEPERA

VII. LA CONCA DEL TORRENT DE CANYAMEL (Continuació)

3.- Les fonts

Si les fonts ragen és senyal de que les pluges han estat importants. Una excessiva alimentació del subsòl per aigua de pluja provoca un desbordament del mantell freàtic; aleshores, les fonts brollen. A l'estació seca, quan el nivell del mantell davalla per falta d'alimentació, les fonts s'aniran eixugant.

Com quedava demostrat amb les dades de caudals, hi ha anys que a l'estació seca encara corr l'aigua pel llit del torrent. Evidentment, és aigua de font. Els caudals de les fonts són menys abundosos que els dels torrents, però, en canvi, tenen l'avantatge, molt a tenir en compte, d'una major regularitat.

A conseqüència de la força de gravetat, l'aigua del subsòl sempre està en circulació, en moviment cap a nivells més baixos. A les nostres contrades localitzam les fonts dins els llits o marges dels torrents o a ran de la mar.

En el següent gràfic se relacionen les dades dels caudals recollits a l'estació del pont de

la carretera de Son Servera, durant el mes de juliol, amb les dades de precipitacions recollides a l'estació meteorològica d'Artà.

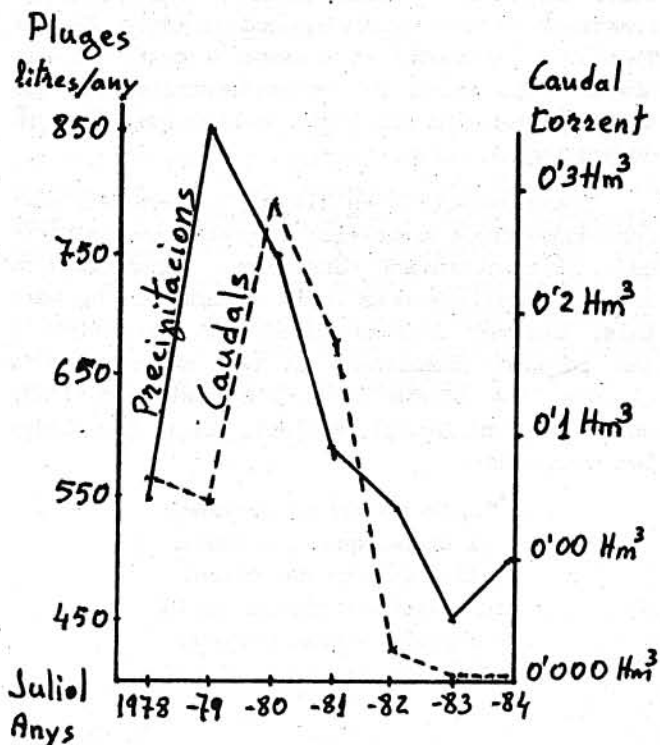
S'observa que l'estiu en que el caudal va ésser més important (any 1980) no se correspon amb l'any de més fortes precipitacions (any 1979), sinó amb el següent. Pens que el que va passar és que les fortes pluges de 1979, a més d'arrancar fortament el torrent, provocaren un intens escolament de l'aigua cap a capes profundes del subsòl; el mantell freàtic es carregava lentament. Amb les pluges de l'any següent i el subsòl amarat, les fonts rajaren amb abundància.

Encara que la irregularitat del règim de pluges i el curt període estudiat no permeten unes observacions excessivament riguroses, pens que es pot fer una segona afirmació en el sentit de que no és possible assegurar que l'aigua corri pel torrent, durant els mesos d'estiu, si les precipitacions anuals són inferiors als 600 litres per m².

La font més important que hi ha vora el torrent és la de Na Mateva. En temps de la dominació sarraïna ja s'aprofitava el seu important caudal per al rec d'horts o per qualche molí d'aigua. La font és bastant sensible als canvis d'estació i al règim de caudals del torrent; per aquesta raó cal pensar que les corrents d'aigua subterrània que l'alimenten s'escolen entre les capes més superficials del subsòl.

A alguns llocs del torrent se formen gorgs o embassaments on hi neix aigua. Els més importants són els gorgs d'Es Baladre i d'Es Viudo. Ambdós, encara avui, són aprofitats per al rec d'horts.

Segons el meu parer, la importància de l'estudi dels caudals i fonts del torrent no està sols en que són un recurs aprofitable en el futur, sinó també en que són una font d'alimentació dels mantells freàtics i, per tant, de bastants de pous de la conca.

ASSOCIACIÓ PREMSA FORANA
DE MALLORCA

cultura popular

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Educació i Cultura

S'ARGUMENT DE LES FESTES DE

SANT ANTONI A ARTA

Si teniu l'avinentesa d'assistir a la cavalcada que els artanencs celebren en honor del sant del porquet, parau esment en una colla de joves engalanats amb mocador de fantasia al coll que, agombolats dins una carrossa ben emmurtada, canten a viva veu, sense acompanyament musical, una tirada de caçons coneguda amb el nom de "S'Argument" i no vos n'aneu mans buides, adquiriu "sa plegueta" i tendreu en mà una de les manifestacions més particulars que encara subsisteixen del folklore literari popular de llevant mallorquí, entreparentada amb els romanços de cecs, els trobos i la literatura de canya i cordill de temps llunyans. La llibreta conté un ventall de cançons de creació espontània, obra d'un glosador local, generalment home de poques lletres, jornalero o menestral, emperò virtuós en l'art de glosar. Conformen "S'Argument" prop d'un centenar d'estrofes de sis versos, de set mots cadascun; amb rima consonant ABBAAB. Estan sotmesos a unes formalitats que es respecten any rera any. L'Autor comença sempre invocant Déu i la Verge, complimenta Sant Antoni, sol·licita llicència al Batle i al Sr. Rector per la publicació de l'aplec i suplica la benevolència dels lectors a l'hora de jutjar el treball. Fa balanç de l'anyada, dels preus dels productes de la collita, parla del bestiar, de la meteorologia. Ret compte del moviment demogràfic i fa una ressenya dels fets de més relleu ocorreguts al poble durant l'any propassat. Enumera les desgràcies i menciona les festes i solemnitats escaigudes durant la temporada. La darrera estrofa acaba amb el Visca Sant Antoni! de ritual i, a mode d'afegitó, inserta unes quantes cançons dedicades als fadrins i fadrines, de to picant, com aquesta:

"...Quan venen de ses riberes
sols no tenen toc ni moca,
perdre es seny cada any los toca,
encalçant ses estrangeres.

Enviau-los arteneres
a fregir tots ous de lloca."

"S'Argument" te tonada pròpia, monòdica tirant a moresca, senzilla i aferradissa. El cap de colla per evitar oblits, sol encetar el primer vers. Antigament els quatre cantors també solien acudir a les cases particulars i als llocs públics a fer la cantada, fins ben entrat el carnaval. Una volta acabat, demanaven "perdó per l'enfado" si no havia agradat. La madona els oferia "coca amb teiades" i un glopet de vi mentre que l'amo els obsequiava a voluntat.

L'origen de S'Argument és boirós, Mn. Antoni Gili, gran coneixador de les coses d'Artà, presuposa que tengué uns començaments orals, potser nat com a conseqüència del que va redactar En Tià de sa Real recollint fets esdevinguts entre l'any 1744 i el 1750. Els nostres primers que ens han arribat corresponen al 1874 i el 1881; foren escrits per Bernat Pons, agafats segons sembla, d'un tal "Beno", persona vinculada a la possessió de Ses Planes, propera a la de sa Real. Mn. Gili va sentir a dir a qualche frare franciscà d'edat avançada, que un home de nom Toni Llabrés acudia al convent a cantar-lo als frares vells abans de ser exclaustats, fet que tenia lloc el 1835 amb motiu de la desamortització de Mendizabal.

Estan redactats en llengua planera del carrer, sense trucs expressius ni pretensions retòriques. Els glosadors carrinclons recurreixen a la rima fàcil, de mots aguts i terminacions verbals. Els més destres juguen amb les frases i les paraules demostrant el seu enginy. Com a cloenda, vos oferim la de l'Argument del 1983, obra d'En Toni Ginard "Butler", que fa les gloses ben avingudes:

"...No quedeu decepcionats
si ha res que no consoni.
Això és cosa del dimoni
si és que som dit desbarats.
Diguem ara tots plegats:
!Visca, visca, Sant Antoni!.

N. Casellas

Revista "Bellpuig"

Arribat el mes de maig escric des del Castell amb més amor que mai. Vivament emocionat per la celebració del III Aniversari de la Recuperació, no trob manera de manifestar tot el que passa pel meu cor i el meu enteniment. ¿Com descriure amb paraules aquest torrent de sensacions, aquest allau de sentiments, aquesta cascada d'emocions? Nins que ballen, músiques que sonen, locutors que parlen l'alemany, figueres de moro esponeroses, coques d'allò millor... Quina meravella! Tots els sentits frueixen a l'ensens. El gust, el tacte, l'olfacte, la vista i l'oïda posen en marxa els seus mecanismes perceptors, de manera simultània, per a copçar la catarata que se'ls ofereix (gratis, de més a més). Això passa quan arriba el més de maig, o, quan se'n va, que en guany la festa grossa ha estat dia 8 de juny. Sí senyor, tot això passa. I així, nadius i forasters, residents i visitants, tots agermanats, celebren la festa del Castell, per a satisfacció pròpia i per a servir d'exemple a la Humanitat.

Sé cert, ho sé, no importa que ho negueu ni que volgueu dissimular, se vos nota a la cara, que altra cosa sí, sobretot malpensats ho sou, però mentides no en sabeu dir, i ara no cerqueu excuses ni me sortigueu a una altra part, que sou molt bons per canviar de conversa -sé cert, deia... ara no me'n record de que anava la cosa, ah sí!, quasi havia perdut el conill, sé cert, repetesc, que després d'haver llegit la primera part d'aquesta crònica, molts direu, aquest va de collonada, se'n fot, això que diu no s'ho sent. Però heu de sebre que estau equivocats. Lo que he escrit, escrit queda. Podeu pensar, alguns, que jo som de pedra i no me'n sent de res. I no és així. El meu coret és tot sensibilitat, i per no res tenc la llagrimeta en els ulls, me'n sent molt de les coses, i aquestes festes, a més amb la sang alçurada per allò de la primavera, me posen de volta i mitja. Així que de collonada, res. En serio i ben en serio.

Coincidint amb la festa del Castell, el mateix dia i quasi a la mateixa hora (no sé si a posta o sense voler), a Capdepera es produïa un dels fets més preocupants dels darrers anys: l'Escolar pujava a Tercera Divisió.

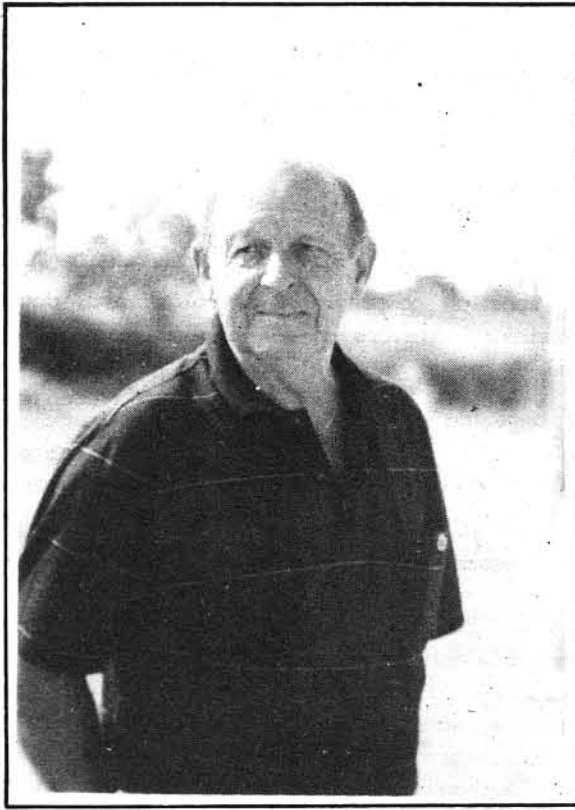
No és molt futbolera aquesta secció, ja ho sabeu, però aquest mes, entre l'Escolar i el Campionat del Món, no hi ha ànima que se'n surti. Tenc un company que es colga tard, degut a la feina, i llavors de dia no dorm lo que toca per tal de poder veure els partits que ha gravat en el video. Va mort per la terra. Jo crec que hi farà pell. És perillós això del futbol.

No sé si ja n'havia parlat una altra vegada d'aquest assumpte, sí, crec que sí, però és igual, ho tornaré a dir, de bades, però ho tornaré a dir. I és que quan comença l'estiu és quan això es manifesta amb força: pagam impostos per a conseguir, entre altres coses, espais públics que, una vegada aconseguits, l'Ajuntament cedeix a uns particulars (Plaça dels Mariners de Cala Rajada, Avinguda Amèrica, i altres) per tal de treure'n un rendiment econòmic amb el que poden aconseguir espais públics que seran cedits a particulars, etc., etc., etc. Així fins a l'infinit. Què en tenim tu i jo, amable lector, d'aquests espais públics?

D'espais públics parlem. Veig que els companys de Cap Vermell han iniciat una campanya per a sensibilitzar l'opinió pública i l'Ajuntament per mirar d'aconseguir una plaça com cal per a Capdepera. Un consell als companys de Cap Vermell: perseverància, insistència, constància. Per segons quines coses, a la Casa de la Vila pateixen de l'oïda. **VOLEM UNA PLAÇA; VOLEM UNA PLAÇA, VOLEM UNA PLAÇA;**

CAP ROIG

JOAN VAQUER, President

EL PRINCIPI DE LA NOSTRA CONVERSA AMB EL PRESIDENT DE L'ESCOLAR, MÉS QUE UNA ENTREVISTA HA ESDEVINGUT UNA DISQUISICIÓ DE JOAN VAQUER SOBRE L'ESPORT LOCAL...

...l'Escolar és l'aglutinador i impulsor de quasi tot l'esport de competició local. I això és complexe i costós. Sobretot a nivell d'esport de base, tant pares com Ajuntament haurien de comprendre que sense el seu suport és molt difícil que el Club pugui fer front a les despeses que suposen les distintes seccions amb tants d'equips com hi ha.

¿I NO CONVENDRIA QUE EN EL SI DEL CLUB HI HAGUÉS UNES COMISSIIONS QUE FUNCIONASSIN BÉ I ES RESPONSABILITZASSIN DE LES DISTINTES ÀREES?

- Sí, per a la pròxima temporada crec que això anirà millor. Estam en plena reestructuració, però puc avançar que ja tenim una comissióportiva formada per Pere Brunet,

L'ascens de l'Escolar a Tercera Divisió ha constituït un dels aconteixements locals més rellevants dels darrers temps. Aquest ascens constitueix un objectiu de la directiva del Club des de que Joan Vaquer es va fer càrrec de la presidència, per bé que, durant la temporada, hi va haver moments en que l'horitzó no estava gens clar. Amb Joan Vaquer, precisament, hem parlat, més que de res, del futur de l'Escolar. Així mateix, hem mantingut una conversa amb Pep Fuster, l'entrenador de l'ascens, un home del poble i del Club. Per últim, és Joan Serra qui ens manifesta les seves impressions. Amb Joan hem parlat des de la seva condició de capità de l'equip, com ho podríem haver fet amb qualsevol dels jugadors locals que han constituït la base del conjunt que ha pujat a Tercera

Salvador Moll i Miquel Bestard. La comissió econòmica estarà integrada per Pere Flaquer, Toni Alcover, Gabriel Soler, Maties Sánchez i Pep Gallego. Sense confirmar, esper poder comptar amb una comissió de basquet integrada per Vicenç Nadal, Miquel Angel Esteve i Miquel Alzina. La de volei estaria integrada per Miquel Vaquer, Pep Miró i Joan Moyà. Hi haurà d'haver més canvis i la incorporació de nous elements. Per exemple, en Tomeu Pallicer, el tresorer, ho haurà de deixar degut a la feina. Així mateix, en Pep Terrassa torna a la directiva i serà l'encarregat del camp. Encara hi ha detalls per concretar, però esper que la directiva, i amb ella el Club, funcionaran cada dia millor.

¿HEM D'INTERPRETAR QUE FINS ARA NO HA FUNCIONAT COM ERA D'ESPERAR?

- Jo no m'he de queixar de ningú perquè crec que tothom ha fet lo que ha pogut, però això a vegades no és suficient. És evident que s'han fet coses mal fetes. Record, per exemple, el cas d'en Joan Terrassa, l'entrenador dels juvenils, que va posar en evidència que la cosa no funcionava com tocava funcionar. Jo esper que ara, amb l'eufòria de l'ascens, hi haurà més gent decidida a col.laborar i a treballar per al Club.

JÀ QUE HEU TRET EL CAS D'EN JOAN TERRASSA, ¿NO HAN ESTAT BASTANT OBLIDATS, DARRERAMENT, ELS EQUIPS INFERIORS?

- És lo que deia al principi. Jo no vull negar que hi ha hagut deficiències d'orga-

nització, però heu de considerar, just per posar un exemple, de l'Ajuntament rebem tres-centes mil pessetes i els entrenadors ja en cobren cinc-centes mil. És a dir, no podem cobrir, amb l'ajuda municipal, ni les despeses d'entrenadors, sense comptar tots els altres capítols. No es tracta de demanar res per a l'equip de Tercera Divisió, però per als petits sí, crec que l'Ajuntament ho hauria d'entendre. Jo sé que amb les despeses d'aigua, llum, obres, etc. ja es fa molt. Per això, insistesc, que els pares també haurien d'ajudar més.

PEL QUE DEIS, PAREIX QUE EL PROBLEMA DE FONDS ÉS L'ECONÒMIC. ¿ES CERT QUE EL DÈFICIT DE LA TEMPORADA QUE ACABA ÉS TAN GROS COM DIUEN?

- No negaré que hi ha hagut un desfase en el pressupost, però no és preocupant. El dèficit és fàcilment recuperable. En aquest sentit s'està elaborant ja el pressupost de la pròxima temporada i pensam ser estrictes. Tant és així que la comissióportiva està pendent del pressupost per poder començar a fer feina de cara a possibles fitxatges.

DE FET, PER JUGAR A TERCERA, EL PRESSUPOST HAURÀ D'ESSER MÉS ALT...

- No necessàriament. És més, esperam que sigui semblant al de la passada temporada en quant a despeses i, en canvi, esperam augmentar les entrades. Hi ha prevista, tot d'una que acabi la competició, una reunió de presidents per a tractar, principalment, el tema dels desplaçaments. Esperam que

les institucions autonòmiques ajudin a cobrir la part que no aporti la Federació.

I DES DEL PUNT DE VISTA ESTRICTEMENT DEPORTIU, ¿QUINES ESPERANCES TENIU?

- Totes. Aquesta setmana, abans del dia 15, la comissióportiva ja haurà mantingut conversacions amb tots els jugadors actuals, al mateix temps que s'està en contacte amb tres o quatre jugadors nous per a incorporar-los a la plantilla. La nostra intenció és la de que no se'n vagi cap jugador dels que han acabat la temporada, sempre que les seves pretensions no escapin a les nostres possibilitats, i al respecte serem escrupolosos. Per altra part, pareix que ja s'ha arribat a un acord amb l'entrenador, en Pep Fuster, cosa que m'alegra molt.

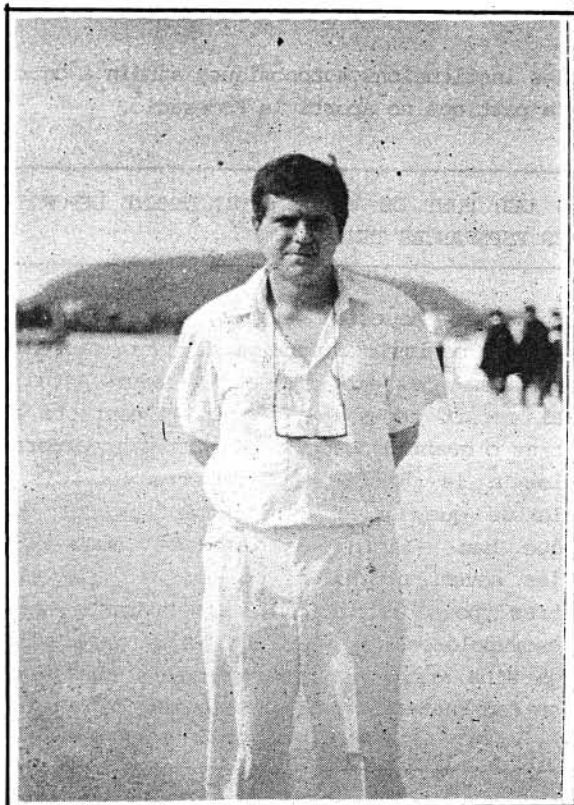
I COM HO ESTAU CELEBRANT, AIXÒ DE L'ASCENS? PAREIX QUE HI HA POC TRUI...

- No, no... El dissabte dia 14 tenim una festa que ofereix l'Ajuntament a l'equip de Preferent, Alevins i Basquet, per la campanya que han realitzat. La festa és a la Plaça des Sitjar. Per altre costat s'està mirant d'organitzar un sopar-homenatge a la plantilla, on pogués assistir-hi tothom que volgués i on, a més, hi hauria distintes actuacions musicals, etc.

VOLEU DIR RES A L'AFICIÓ?

- En primer lloc, que estic convençut que podem aguantar a Tercera perfectament si la gent respon. Que pensin que l'Escolar representarà Capdepera i Cala Rajada, no sols a Mallorca sinó també a Menorca i Eivissa. Que ara s'està parlant més de l'Escolar que no se n'havia parlat durant molts d'anys. Desig que poguem sentir-nos orgullosos del nostre equip i esper la màxima col.laboració. Tots els qui vulguin fer feina amb nosaltres, les portes de l'Escolar estan obertes. Tots plegats, jugadors, entrenador, afició, directiva, podem anar endavant.

(passa a la pàgina següent)

PEP FUSTER, Entrenador

AMB SINCERITAT, PEP, ¿PENSAVES QUE ERA POSSIBLE L'ASCENS, QUAN ET FERES CÀRREC DE L'EQUIP?

- Sí, creia que hi havia possibilitats perquè es comptava amb lo principal que és un bon equip. El problema principal era que s'havia partit amb un cert aire de superioritat i es tractava de mentalitzar als jugadors que a Preferent s'havia de tenir més esperit de sacrifici, que s'havia de córrer més. Després, quan començarem a guanyar partits la cosa va anar millorant i hem acabat fent el millor futbol de la categoria.

I A TERCERA, QUÈ POT PASSAR?

- Si podem comptar amb un preparador físic, cosa que crec imprescindible, i es manté el bloc d'equip actual, esperant que la directiva treballi bé, crec que podem quedar entre els vuit primers. Sé perfectament que és una categoria nova de la que hem

d'anar aprenent cada diumenge, però no m'assusta.

A PART DE LES CONDICIONS ECONÒMIQUES, QUINES SÓN LES TEVES EXIGÈNCIES PER A RENOVAR?

- En principi, veig que les coses s'estan fent més seriosament que l'any passat, i això és important. L'Escolar, com a institució, ha d'estar per damunt qüestions personalistes. Pens que es tracta d'evitar triunfalismes, com hi ha hagut a altres llocs, sabent quines són les possibilitats del poble i no excedir-se. Jo no puc exigir més de lo que el Club pot donar. S'ha d'incidir en el treball en les categories inferiors ja que el bloc d'equip actual és d'aquí i, en canvi, enguany no hi ha cap juvenil en condicions de passar al primer equip. La "cantera", com s'està demostrant, és rendable, però s'ha de cuidar.

¿HAS TENUT PROBLEMES PER A DESENYOTLLAR EL TEU TREBALL?

- Els problemes han estat diversos. En primer lloc hi ha hagut un problema econòmic, palliat perquè els resultats deportius han estat bons, que si no hi hagués pogut haver un desastre. També hi ha hagut un problema de tipus humà; anàvem guanyant partits però no ens sentíem recolzats per la directiva, no hi havia un bon clima en les relacions amb els responsables del Club. La gota que va fer vessar el tassó va ser el partit amistós que anàrem a jugar a Esporles, acabada la lliga, en un clima de total abandó. Afortunadament, el clima dins la plantilla ha estat molt bo i amb els jugadors no he tengut cap problema.

QUÈ TROBES DE L'AFICIÓ?

- Pens que el públic ha respost millor que altres anys. És cert que l'equip anava guanyant partits i jugant bastant bé, però ja se sap, i això passa per tot, és l'equip el que ha d'encalenticar l'afició. Me pareix, també, que la gent aquí és una mica freda.

¿ETS CONSCIENT QUE, A PESAR DE L'ASCENS, LA TEVA LABOR ENCARA ES QÜESTIONADA?

- La labor d'un entrenador mai és acceptada de manera unànime, sempre hi ha sectors que, amb tot el dret, pensen que les coses es podrien fer de manera distinta, millor. El fet de que jo sigui d'aquí i hagi de conviure amb la gent del poble, fa que m'entemi més de les crítiques, quan aquestes es produeixen. Si visqués a un altre poble i sols vengués aquí a entrenar, seria distint.

¿TU HI ANIRIES A ENTRENAR A UN ALTRE POBLE?

- Jo he nascut i viscut sempre aquí, no conec altre club i me costaria molt si un dia l'havia de deixar. De totes maneres sé que la vida d'un entrenador queda limitada pels resultats, i més prest o més tard pot passar que es prescindeixi dels meus servicis. També he de dir que m'agradaria treure'm el títol d'entrenador nacional, pel gust d'aprendre, de millorar. Els entrenadors de poble som una espècie d'autodidactes del futbol, i un tècnic necessita aprendre contínuament. El dia que l'economia del Club ho permetís, hauria de destinar uns doblers al reciclatge dels seus tècnics.

¿ENCARA ES POT APRENDRE QUALQUE COSA? ¿NO ESTÀ TOT INVENTAT EN EL FUTBOL?

- No, això és una frase feta. El joc que es desplega en el Mundial de Mèxic no és el mateix que es va fer a Espanya i menys el que es va fer a Argentina. Jo crec que s'està tornant a la puresa inicial del futbol jugant bé la pilota.

PERÒ NO HI HA EXCESSIVA VIOLÈNCIA?

- La societat és violenta, i l'esport és un reflexa de la societat. No sols el futbol, també el basquet i altres esports de competició.

¿QUINS SERAN ELS EQUIPS FORA DEL NOSTRE ABAST, EN LA NOVA CATEGORIA?

- Hi ha equips professionals, a mig professionalitzats, com el Manacor, Mallorca, At.Balears, que evidentment toquen guanyar-nos sempre. Fora d'aquests cassos, hem d'estar en condicions d'intentar guanyar a qual-sevol adversari i amb aquesta mentalitat hem d'afrontar el campionat.

¿NO SE PASSA MOLTA PENA, EN EL BANQUET? ¿COMPENSA?

- Entrenar un equip no és sols seure en el banquet durant noranta minuts cada setmana en que, efectivament, es passa pena, sobretot quan, com la temporada que acabam, s'han de guanyar tots els partits. Hi ha la feina durant tota la setmana, la relació humana molt atractiva, amb un grup de gent heterogeni. Si, a més, es guanya, molt millor.

POTS DIR LA DARRERA PARAULA, SI HO TROBES.

- Voldria demanar a l'afició que quan comencem la nova temporada tengui paciència. Ens hem d'amostrar a una nova categoria i hi haurà d'haver una etapa d'adaptació. Esper, també, que la directiva estigui en el seu lloc, fent la feina que li toca. Tots hauríem de pensar que l'Escolar ha d'estar per damunt directives, jugadors i entrenadors.

(passa a la pàgina següent)

JOAN SERRA, Capità

JOAN, JA SOM A TERCERA. ¿QUINA ÉS LA TEVA PRIMERA IMPRESSIÓ?

- Jo crec que està bé això, sí, me pareix molt bé. Era una il·lusió per a tothom, n'hi havia ganes. A principi de temporada ja pensàvem que això podia ser així, però és una cosa que s'ha anat aconseguint un poc cada diumenge. L'alegria que hi va haver a Eivissa quan després de la victòria ja teníem l'ascens pràcticament dins la butxaca, jo no l'havia vista mai des de que jug. Va esser fantàstic.

UNA VEGADA SUPERATS ELS PRIMERS MOMENTS D'EUFÒRIA, ¿QUINA ÉS LA REACCIÓ POSTERIOR?

- El fet de jugar a Tercera Divisió suposa un atractiu per a tots els que jugam, sabent que serà molt distint. Entre altres coses perquè l'objectiu no serà el de guanyar imprescindiblement tots els partits, sinó

jugar bé i mantenir la categoria. Pens que es tracta de mantenir el cap fred i tenir les coses clares. Els jugadors, repetesc, no podem fer altra cosa que limitar-nos a jugar lo millor que sabem, i és la Directiva la que pot evitar que hi hagi un desastre. I per desastre s'ha d'entendre no tant tornar davallar com deixar el Club en una mala situació.

¿SOU ELS JUGADORS DEL POBLE ELS QUI HEU FET POSSIBLE, FONAMENTALMENT, L'ASCENS?

- Evidentment. Sí, perquè començarem amb molts de jugadors, no sé ni quants érem, i en canvi el darrer partit sols n'hi havia dos que jugaren i que no eren d'aquí. La col·laboració dels jugadors de fora és moltes vegades important i s'ha de tenir en compte, però la base és la dels jugadors locals. Lo que no pot ser és que la base la constitueixin els jugadors de fora, això duria al fracàs.

I AQUESTA REACCIÓ QUE TENGUÉREU AMB EL CANVI D'ENTRENADOR, ES NORMAL? NOSALTRES PENSAM QUE UN CANVI D'ENTRENADOR NO POT SER TAN DECISIU.

- En canvi a mi me fa ganes dir que sí que ho va ser decisiu. Els jugadors érem els mateixos amb un i amb l'altre, intentant fer el que podíem tant amb en Bernat com amb en Pep, per molt que es digui. Si amb el canvi d'entrenador les coses anaren millor això és mèrit de l'entrenador nou. De fet, nosaltres notarem molta diferència i els jugadors sortirem al camp amb més moral. Abans estàvem molt desconcertats. No sé com és, però era així.

EN MOMENTS D'EUFÒRIA NO S'HAURIA DE PARLAR DE PROBLEMES, PERÒ ¿N'HI HA HAGUT DE PROBLEMES? CONCRETAMENT AMB LA DIRECTIVA.

- És que la Directiva ha constituït un problema per ella mateixa. La Directiva ha posat les coses molt difícils i té doble mèrit haver pujat amb aquesta gent. Crec que el Club està malament a pesar de l'ascens. No s'han preocupat de quasi res, la

"cantera" ha estat abandonada, ha resultat depriment veure els desastres, i potser això hagi fet que els jugadors hàgim estat més units. Lo que hem aconseguit ho hem fet a pesar de la Directiva i no gràcies a ella. Jo no entenc la seva actitud. M'agradaria que m'explicassin quina és la seva concepció del deport i del càrrec de directiu. Això sense entrar en l'apartat de l'administració, que també ha estat un altre desastre. Hi ha hagut una mala gestió econòmica i pitjor a nivell humà. És llamentable, però enguany, per primera vegada, puc dir que no tenc cap amic entre els directius, i això és molt trist.

I L'AFICIÓ? QUÈ TAL L'AFICIÓ, JOAN?

- La nosta és una afició mala d'encalentir. Enguany, potser, ens ha donat més suport perquè l'equip anava molt bé, però no vull pensar que podria passar si la pròxima temporada, a Tercera, l'equip anàs malament. Sí, aquí la gent és un poc freda i no sempre entén molt bé lo que significa jugar a futbol. Després d'haver passat de tenir 4 negatius a 8 positius i haver-nos classificat per jugar la lligueta d'ascens, un sector de públic encara deia que el partit contra el Cardassar estava "arreglat". Això no és seriós. Quantitativament sí que és una afició important però qualitativament queda reduïda a un petit grup. La prova és que

el mateix dia del darrer partit amb el Porto Cristo, quan calia esperar que tothom, sense excepció, celebraria l'ascens, molta gent lo únic que va fer va ser queixar-se perquè el partit no va ser molt bo i no guanyàrem.

PERÒ VAL LA PENA, AIXÒ DEL FUTBOL, A PESAR DE TOT?

- Sí, supòs que sí. Totes aquestes coses, els directius, el públic, inclús l'ascens, te fan pensar. El sistema com està muntat el futbol, moltes vegades amb pressions excessives, sovint et cabreja. Però també hi ha molts d'aspectes positius, principalment la possibilitat de fer amistats a través del deport, i això compensa. Al final sempre pot més lo positiu que lo negatiu, sinó un ho deixaria.

QUÈ MÉS?

- Crec que s'ha d'intentar renovar l'esperit esportiu del poble, donant-li més alegria i evitant crispacions. Els jugador d'aquí, que volem lo millor per al poble i per al Club, crec que podem demanar el suport de tota l'afició, sense malentesos, perquè tots perseguim el mateix fi. A veure si a Tercera, superant fallos que enguany hi ha hagut, conseguim realitzar la campanya que tots desitjam.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria L'Alborada.
- Llibreria Es Mollet.

QUARTA BAULA

N'Aina n'estava farta de moldre parenostres. S'havia criat entre xe-a-xeps de rosaris i saltiris esquifits. La tia, n'Aina vivia amb una tia, esmerçava la vida en resos i xerradisses llepissoses. I la gent del poble comentava que la seva fal.lera per la beateria no era més que la tapadora que encobria llurs afeccions de bruixa. Hi havia qui assegurava haver-la vista, als voltants de mitja nit, conjurar les forces malignes mitjançant saltiris diabòlics. Altres que havien vist com sortien de ca seva els calàpets plens d'agulles de cap negre clavades al cap. Es parlava de les seves manyes ocultes, dels seus poders malignes, de llurs males arts maleïdes, però ningú en sabia l'entrellat. Cada matinada, a toc de missa primera, la tia voltava la cantonada del carrer del "Mata-dero Vell", embolicada amb el mocador gros, i enfilava la costa cap a l'església. Oïa missa amb molta atenció, devotament. Tornava a casa.

No tenia fills. La seva eixorquia l'enemistà amb el marit. Per fi varen afillar n'Aina. Passats uns anys morí el marit, n'Aina a penes el recordava, encara que la dèbil semblança que tenia d'ell era molt afectiva. Les males llengües del poble comentaven que l'oncle era el pare carnal de n'Aina. I asseguraven també que cada fill de la seva mare, cada germà de n'Aina, era fill d'un home diferent, que no en tenia cap del seu marit.

I les males llengües, que eran moltes, vessaren llur verí sobre n'Aina. Ella, després de pensar-ho molt, decidí demanar-ne noves a la tia. La tia, en escoltar la pregunta de n'Aina, es persignà tres vegades, com sempre ho feia. Ai, Aineta, quines preguntes de fer! Ho vull saber, vull saber-ho tot, fil per randa! Jesús, Aineta! Vull que em digueu si l'oncle era el meu pare o no. Si vós no m'ho voleu dir, tia, ho demanaré a mumare. La tia, horroritzada, es tornà a persignar tres vegades: en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn. No em vengueu amb oremus ara, tia. Era mon pare o no? Jesús, Aina, reina meva, quina curolla t'ha agafat ara! Ho era, ho era! Tenen raó les males llengües. Jo no he dit res, Aina! Res! Ja ho sé que no heu dit res, però m'ho diu la vostra obstinació en no contestar-me. El vostre silenci és prou eloqüent. Mumare és una puta. Aina! Una puta desfressada de beata, però puta després de tot. Aina! Quina manera de parlar de te mare! Jo també ho seré com ella. Aina! Sí, com ella! I no per tenir fills, sinó per tenir doblers. Aina! Tu no estàs bé del cap. Si l'oncle et sentís et donaria una mansiula.

Bonjesuset, aquesta nina ha perdut el seny. Déu vos salve Maria, plena sou...I la tia començà un rosari que no acabaria fins a la fossa.

La vida seguí com sempre, monòtona i rutinària. I dura, molt dura. L'única forma de supervivència en el poble era l'obra de pauma. N'Aina i la tia, al menys, no en tenien d'altra. Hi treballaven tot el dia amb la pauma, i la nit, també la nit. El dissabte, quan passava el traginer a cercar el treball de tota la setmana, i a canvi deixava un parell de duros, ella, n'Aina, sentia regruixar-se l'esperit de revolta i l'omplia de rabiüra. Maleïa aquells traginers que abusaven de la fam del poble en profit seu. Pensa que gràcies a ells menjam i vivim, Aina. Gràcies a ells vegetam, tia. Ens mantenen la fam dins el punt exacte per poder seguir treballant i engreixar-los. En arribar les messes de collir l'oliva n'Aina se llogava, així, al manco, el sou era un poc més retent. Aquella temporada, emperò, acabà antes d'hora. Aina, reina meva, què ha passat? Mira! I què són tants de doblers? M'he tirat l'amo. La tia ja no pogué dir res més. Obrí els ulls en desmesura, va torcer la boca i la llengua tornà grossa. Després de tres dies de baves i ganyotes entregà l'ànima a Déu. N'aina seguí fent covos i senalletes. El dissabte, fent volta, s'aturà en Joan dels Flocs. En Joan era un dels traginers que tenia posada botiga de queviures i de robes, per això la gent el batià amb el sobrenom del Flocs.

- Què hi ha res?

- Si.

N'Aina li va treure un parell de cofes i una senalla de cinc. En Joan va fer el compte.

- Son setanta-vuit pessetes, nina. Jes vint-i-cinc. La cosa està malament, la resta vina a la botiga a cercar género.

- Necessit totes les pessetes.

- No pot ser, nina. La cosa, ja t'ho he dit, està mol malament.

- I jo necessit els doblers.

El traginer la mirà. Ella també. Per un moment es desafiaren. Enfrontats semblava que cap dels dos temien la lluita. Ell, però, canvià el to.

- Si tu volies...

- Vull...

Ell li posà mà a una cuixa.

- ... vull el que és meu.

Ell en retirà la mà. Davant la fermesa d'ella li donà les setanta-vuit pessetes.

- Per la setmana que ve em podries fer covos d'aquells que tu saps fer també.

En Joan dels Flocs s'acomiajà i sortí de la casa. N'Aina no li contestà, ni a la comanda desl covos ni al comiat.

El dissabte següent, n'Aina, li va treure dos covos.

- Gràcies, Aineta. Vols tots el doblers?

- Si.

- Jes, aquí els tens. Els que jo et donaria si tu volies. -I li posà altre vegada mà.

- El que val no és no el que tu em donaries, sinó el que jo vull. Tenc un preu.

- Quin? -i seguí el tocateig.

- Dos-cents duros.

- Això és una doblerada, nina.

- JO no soc un covò, Joan. Aquí el preu el poso jo. M'entens? I he dit dos-cents duros.

- Massa doblers, Aina, massa doblers.

- Idò que sigui la teva dona qui t'espolsi la calentura -i esvergà mansiula a la mà desvergo-nyida.

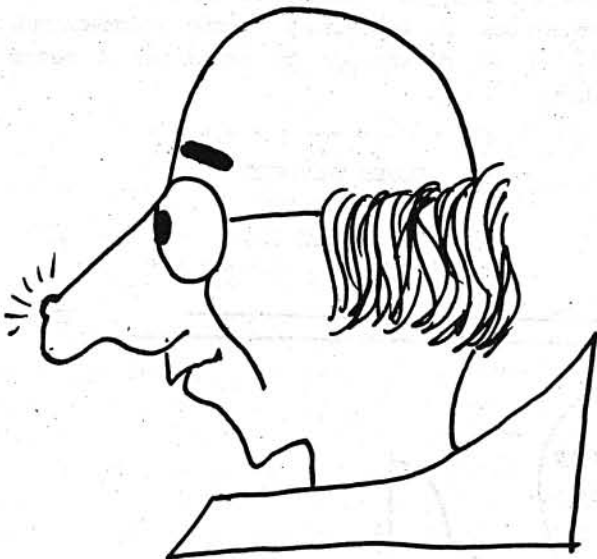
- Ets més pòlissa que les genetes.

N'Aina el deixà plantat a l'entrada i es perdé dins la fosca de l'aiguavés de darrera.

A la nit, emperò, en Joan dels Flocs se presentà a ca n'Aina amb els dos-cents duros en les mans.

N'Aina ja tenia un parroquià.

ES XORIC DE SON XONA

Tants esdeveniments importants s'han succeït que he decidit titular aquest article amb el nom de la protuberància sortida a la punta del meu nas. Aquest granet, fruit de les alteracions sanguínies i climàtiques, és molt més important que el futbol, les eleccions, el bàsquet, les vacances, les festes, i tota la resta. Perquè, al cap i a la fi, els mundials sempre els juguen els mateixos, els guanyen els mateixos. Les eleccions, quatre cèntims de lo mateix. Un servidor té l'explicació certa i vertadera. La vaig trobar a una inscripció llatina i deia: TOTUS CAMBIATUS EST, UT IDEM PERMANENTE TOTEM. Traducció: Que tot canviï perquè tot segueixi igual". I ben cert que és!

I ara que coneixeu l'origen del meu escepticisme vos il.lustraré una mica amb quatre doiets:

El gra d'un savi

(passa a la pàgina següent)

ENDOLCIR LA MAR SALADA

Això és com el circo, el més difícil encara. Atenció. Agafau una gerra ben nova i de terra ben flonja, que suï (transpiri). Tapau-la ben tapada i introduïu-la dins l'aigua de la mar Mediterrània. No vos torbareu massa en tenir dins la gerra una quantitat d'aigua clara i sense gens de salaborr. I si la vos mirau bé, veureu com també ha perdut aquell color blau-verdós que té la del mar llatí.

Teniu aquest consell ben present per si un dia, per curiositat o necessitat, vos trobassi en una situació menesterosa. I no se vos passi pel cap intentar endolcir tota l'aigua de cop. Pot esser massa!

HI HA OUS I OUS

Una curiosa observació tenc que fer-vos respecte als ous de gallina. Sense cap dubte, i per molts que n'hàgiu menjat, no vos hi haureu fixat.

Generalment, quan es compren ous, sigui quin sigui l'objectiu a que se'ls destina, només es cerquen les condicions de tamany i frescor. I el preu, evidentment. Els ous frescs, grossos i de dos vermells són els preferits. Però ningú mai s'ha preocupat de la forma d'un ou.

Estudiada, doncs, a consciència la relació que pot tenir la forma dels ous de gallina amb l'objecte a que van destinats, he arribat a la següent constatació científica:

Els millors ous per beure o per passar per aigua són els llargs i prims, acabats en punta.

Els millors ous per fer aferrats són els de forma marcadament ovalada.

I els millors per fer una truita a la francesa són els rodons. Per a la truita de patates o per esclafar-los damunt el cap de l'enemic, tots serveixen.

Al fer la comprovació descobrireu l'agudes del meu enginy. Vos anim a que investigueu pel vostre compte amb altres tipus d'ous.

I ja ho sabeu, un ou per cada cosa i dos per...

UNA MICA DE SEXE

Hi ha qui diu que a l'estiu les dones semblen més formoses que a l'hivern perquè se'ns presenten incitants, amb les robes lleugeres o bé lleugeres de roba, passejant impunement per carrers i places.

Idò sapiguen que l'atracció i desig sexuals succeeixen a l'estiu, senzillament, perquè fa més calor. L'ardor de la sang puja amb més facilitat, les males idees es pronuncien de millor manera i el sistema nerviós respon que dóna gust.

Ara que estan de moda els preservatius sexuals, jo vos ne descobriré un contra l'erotisme sensual. D'efecte segur i conseqüències saludables: Abans de sortir de casa posau-vos un brot de ruda dins la butxaca. I al primer nin-a precios-a que surti al pas... nyac! caixalada a la ruda.

Comprovareu que aquesta planta és un admirable mata-focs de la carn i l'únic inconvenient que té és el d'escampar un aroma més o menys simpàtic.

° °

BONES VACANCES

DIVERTIU-VOS

I SIAU FELIÇOS

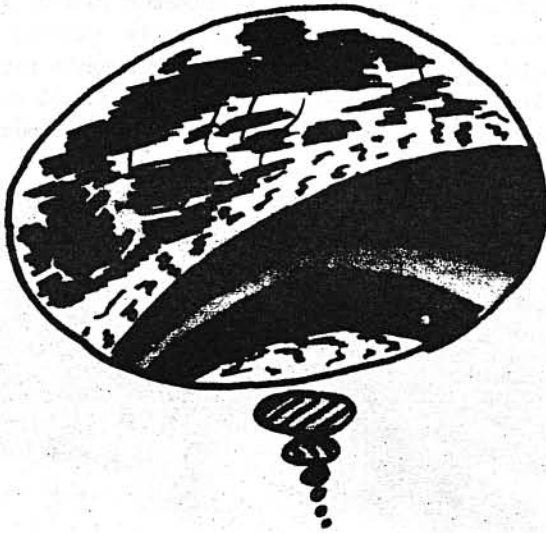
° °

EREP.

Continuam publicant, aquest mes, algun dels treballs presentats al concurs escolar de contes celebrat amb motiu de la Festa del Llibre.

EL MUNDO DE LOS "SUEÑOS"

- Sólo hay una forma de matar a la bruja y de esa forma se romperían los encantamientos. Hay que ir a las altas montañas de "Sutzam" y buscar la "flor del amanecer". Sólo con esa flor se puede matar a la bruja, poniéndosela en la nariz. Lo malo es que poca gente ha salido viva de las montañas de "Sutzam" y, además, como la bruja sabe que esa flor es lo único que la puede matar, ha ido buscándolas todas y destruyéndolas, con lo cual pocas deben quedar.

Zoca da las gracias a la hechicera por la información que le ha dado y sale de la casa decidido a ir en busca de la "flor del amanecer". Monta en su caballo y se encamina a "Sutzam" lo más rápido que puede. Llega al anochecer y se queda a dormir en un hostel. A la mañana siguiente se encamina a las montañas, habiendo comprado provisiones antes. La montaña es muy empinada y lisa, por esa causa debe dejar su caballo abajo. Después de mucho subir consigue llegar a un llano y le parece ver que al final hay una cueva. Se acerca a ella despacio y ve un dragón dentro. Está cuidando las dos últimas "flores del amanecer" que parece que quedan. El dragón está dormido y Zoca decide entrar a buscar las flores, ya que será una de las pocas oportunidades que tenga para cogerlas. Entra con cuidado en la cueva y consigue llegar a las dos flores. Coge una de ellas y se marcha corriendo, con la buena suerte de que el dragón no se ha despertado. Cuando llega abajo de la montaña está cansado, pero decide volver a toda prisa a "Monzú". Esta vez encuentra a la bruja. Fuera de la montaña, haciendo uno de sus encantamientos, y se acerca con disimulo a ella. Mientras le pregunta quién es, se saca la flor del bolsillo de la camisa y se la pone en la nariz. Al instante la fea bruja se transforma en una bella joven que más tarde se casará con Zoca. Claro está, los encantamientos se rompieron al instante que Zoca puso la flor en la nariz de la bruja.

Autor: Amer Torre-Morin Rando

Curso 5º B Edad: 10 años

Colegio
S'Alzinar

LA MONTAÑA DE CRISTAL

Hace mucho tiempo, en la edad de los caballeros y los dragones, un príncipe se acercó a la ciudad de "Monzú". Se dió cuenta de que la bonita montaña en la que tanto había jugado él de pequeño, estaba convertida en duro cristal. Según lo que le habían contado, una bruja vivía dentro y se estaba apoderando de la ciudad, haciendo encantamientos. Zoca (que así se llamaba el príncipe) fue a hablar con una vieja hechicera, amiga de su familia, que vivía en "Monzú". Cuando llegó a su casa y le preguntó que qué remedio había, ella le dijo:

Supòs que a l'Escolar li fallen les relacions públiques i que, així mateix, els diaris de Ciutat fan parts i quarts. Lo cert és que ara me ve a la memòria, entre d'altres coses, tota una pàgina d'un diari dedicada a l'ascens del Son Sardina. Sé que l'equip de Palma va pujar com a campió de Preferent i que l'Escolar ho ha hagut de fer a través de la lligueta, però ningú no me negarà que la desproporció entre el cas que es va fer a uns i l'oblit en que es té als altres, és d'allò més ofensiu. I com aquest diari a que hem referesc, els altres... algunes poques retxes aquí i allà fent saber que a Capdepera la gent havia tornat poc menys que boja amb lo de l'ascens. I tampoc. En realitat, la gent s'ho ha agafat amb molta calma. Massa, diria jo.

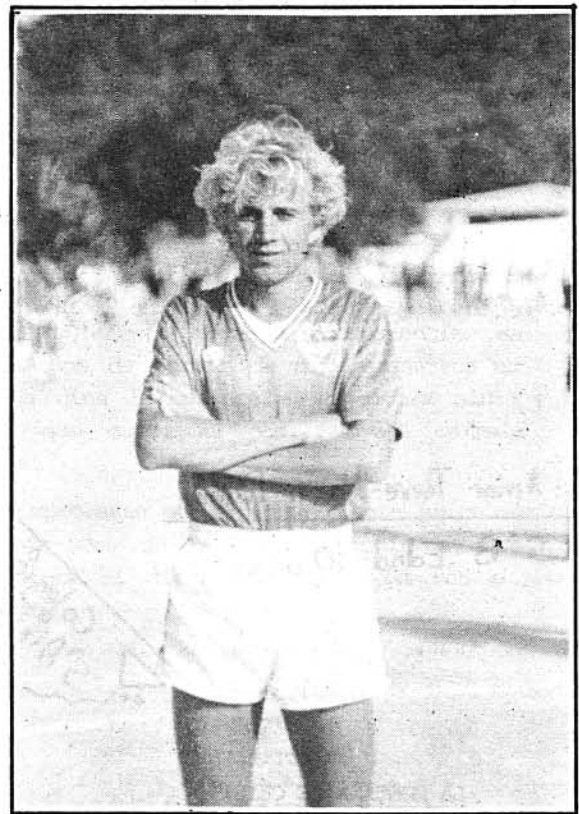
Sigui com sigui, l'Escolar la és de Tercera. Per segona vegada i no per primera, com ha dit, també, algun medi de comunicació. Els qui som seguidors antics tenim ben present aquell primer partit Escolar-Constància que significava el debut de l'equip local a categoria nacional. Se va jugar en el campet situat on ara es fa el mercat de Cala Rajada i el resultat fou favorable als visitants per 4-1. Tots esperam que aquesta vegada el començament sigui millor i que el pas de l'Escolar per la Tercera no resulti tan efímer com ho fou l'altre pic.

Pareix que en matèria econòmica, no sé si alarmats pel dèficit acumulat durant la campanya que ara fineix, els responsables del Club volen reconduir l'administració cap a camins d'austeritat i realisme. Això suposaria no prometre res que no es pogués complir i no embarcar-se en fitxatges descabellats. Arriscant-se, inclús, a un nou descens, però sense hipotecar el futur de la institució.

En tal sentit es mou la comissió deportiva, intentant, en primer lloc, mantenir el bloc actual. Sé que hi havia certs problemes amb en Pedro Alejandro i amb en Toni Badia, que no sé si s'hauran pogut resoldre. I sé, també, que hi havia contactes amb, al manco, cinc jugadors nous, cap d'ell "fariós" però que podrien servir per a recolzar l'armadura d'equip que ja existeix. Més que l'historial, més o manco brillant, el que es mira és la necessitat real del Club i les llacunes que s'han de cobrir. Encara que podria fer-ho, no vull desvetllar els noms d'aquests possibles reforços, i no és un farol. Es tracta, simplement, de mantenir un mínim de discreció per tal de no destorbar res.

L'entrenador ja ha renovat.

Mentrestant, es viuen dies de mel i sucre, o al manco ho pareix. Amb l'ascens s'ha produït un clima tendent a oblidar errors, malentesos, fallades i mals papers. El dia 14 degué tenir lloc, segons estava programat, un acte d'homenatge per part de l'Ajuntament, en el que havien de participar, a part de l'equip de Preferent, el d'Alevins i el de Basquet Senior Masculí, que són els que han assolit les primeres places dels respectius campionats. També pareix existir la intenció d'organitzar un sopar amb la doble intenció de celebrar l'ascens i de recollir "duros"; hi participaria alguna "figura" de la música mallorquina.

La "cantera", únic futur...

No sé, ja veurem. Això de la Tercera és una incògnita. Crec que hi ha equip per a mantenir la categoria, si aquest equip no es desfà. Pot anar bé. Els jugadors en tenen ganes, l'entrenador en té ganes, en té ganes la directiva i crec que també l'afició. Això, ara. Que si després els resultats són dolents, es desmoralitzen els jugadors, a l'entrenador el foten fora, la directiva es posa nerviosa i el públic gira l'esquena. Això és el futbol. Qüestió de... gols. Sols de gols.